

CHƯƠNG SÁU

MỘT TÂM TÌNH CHUNG

Nhà của Thu Vân là một biệt thự xưa, nhỏ, loại song cư, không có lầu, có phòng khách và phòng ăn chung, hai phòng ngủ, hai phòng tắm và nhà bếp, phía trước có sân cỏ. Nhà nằm trên đường PhanThanhGian, ngã tư với đường DuyTân, thuộc quận hai Saigon.

Nhà này dĩ nhiên do luật sư Võ Lang, anh họ của Hoàng giới thiệu. Người chủ vốn là một công chức về hưu, ông ta bán nhà để về sống chung với con.

Nhà xây cất trên hai mươi năm nên ông Trần Văn phải cho thợ sửa chữa và sơn phết lại.

Thu Vân rời Mỹ Tho với Vân Long và Nga, cô gái giúp việc, đến sống ở căn nhà mới mua khi thợ còn đang sửa chữa.

Tuy là nhà cũ của người, nhưng đối với Thu Vân hoàn toàn mới từ khung cảnh đến đồ vật. Hơn nữa là lần đầu tiên rời nhà của cha mẹ, làm chủ căn nhà, làm chủ gia đình, mọi việc làm cho nàng bỡ ngỡ và Thu Vân có cảm tưởng như cuộc đời nàng bắt đầu từ đây.

Một tuần sau khi đến Saigon, nàng được luật sư Lang thu nhận làm thư ký riêng nơi văn phòng của ông ta.

Chẳng biết Hoàng đã nói thế nào, mà ông ta tuyển dụng nàng một cách mau lẹ dễ dàng, lại vào thời kỳ sắp sinh con. Thêm vào đó nàng còn có đồng lương khá cao, đủ cho nàng cuộc sống tự lập một cách thoải mái.

Hai tháng sau đến kỳ lâm sản, nàng được luật sư Lang cho phép nghỉ làm việc một tháng rưỡi. Nàng sinh thêm một trai, đặt tên là Vân Trường.

Đứa nhỏ phải mang họ mẹ, vì trên pháp lý cha nó vắng nhà đã lâu. Một điều đáng nói là Vân Trường hoàn toàn giống mẹ, khác hẳn với Vân Long giống cha như đúc.

Bà Trần Văn có lên Saigon giúp con gái trong thời gian sinh con. Một tháng sau bà trở về Mỹ Tho mang theo bé Vân Long lúc bấy giờ đã được 15 tháng.

Thu Vân đành để mẹ nuôi dưỡng đứa con đầu, vì nàng đi làm không thể chăm sóc hai đứa con còn bé, dù có Ngà phụ việc.

Thu Vân vắng mặt ở Mỹ Tho ít lâu dư luận hết xôn xao, gần như người ta quên bẵng đến nàng. Ông bà Trần Văn từ đó tiếp tục sống đời êm đềm thuở trước.

Bà Trần Văn có thuê một cô gái giúp việc khác, tên Nhu, để lo việc nhà. Còn bà dành thì giờ chăm sóc cháu ngoại.

Thời gian qua mau.

Thấm thoát Thu Vân đã lập nghiệp ở Thủ Đô được hai năm. Ngày hai buổi nàng làm việc cho văn phòng luật sư Lang, buổi trưa và buổi tối về nhà lo cho con. Thành ra suốt

ngày bận rộn, nàng không có giờ để buồn khổ vì sự ra đi của chồng.

Cuộc sống ở Saigon hoàn toàn khác biệt với cuộc sống ở tỉnh, người đông, nhà cửa phố phường san sát, nhưng nhà ai nấy ở, không ai dòm ngó tò mò đời tư người khác. Nhờ đó Thu Vân được yên thân sống đời người đàn bà không chồng, có con.

Dân Saigon kém tình lân cận, mà nàng là người ít giao thiệp, nên ngoài bạn gái làm chung văn phòng luật sư Lang và người hàng xóm nhà bên cạnh, Thu Vân không giao tiếp với ai. Tuy vậy mà cuộc sống của nàng không hiu quạnh vắng vẻ lắm.

Hai tháng một lần mẹ nàng đem Vân Long lên Saigon ở lại một tuần để Thu Vân gần gũi con và hai đứa bé quyến luyến nhau. Cha nàng trong những dịp nghỉ lễ ở trường cũng lên Saigon thăm con gái và cháu ngoại và lưu lại vài ngày. Bà Lê Thân, mẹ của Thy, thỉnh thoảng cũng tới thăm con dâu và cháu nội.

Riêng Lê Thanh, em của Thy, chỉ viếng Thu Vân một lần vào lúc Thu Vân vừa sinh Vân Long ở Mỹ Tho. Sau đó thì Lê Thanh theo học trường sĩ quan ở Đà Lạt, khi ra trường xung phong ra chiến trường nên chẳng có dịp về Mỹ Tho hay Saigon.

Lê Thanh rất thương quý chị dâu. Thấy nàng còn trẻ mà sống như người đàn bà goá bụa, chàng rất đau lòng. Càng thương hoàn cảnh chị dâu, chàng càng giận anh ruột của mình, và càng giận anh, chàng càng oán hận Cộng Sản.

Đó là lý do khiến chàng chiến đấu rất hăng say. Nơi nào có Cộng Sản phá rối là đoàn quân xung phong của chàng đến thanh trừng. Một năm chàng ra chiến trường nhiều lần, thắng nhiều trận, cấp bậc cũng vì đó mà thay đổi liên liên. Sự gan dạ của Lê Thanh được các binh sĩ ca ngợi và đặt cho cái tên «Napoléon Việt Nam».

Nếu Thy mê thiên đường Cộng Sản, thì Thanh là kẻ thù số một của Cộng Sản. Ruột thịt tâm thù chém giết nhau, chính là thảm trạng xã hội Việt Nam lúc bấy giờ.

Một số trí thức không theo xu hướng chính trị nào họ rất nản trước thời cuộc, nên tìm cách rời Việt Nam sang Âu Châu hoặc Hoa Kỳ như tính cách những sinh viên du học, hoặc tu nghiệp, để ở lại xứ người.

Hoàng cũng là một trong số người muốn ra đi, nhưng vì yêu Thu Vân mà chàng còn nấn ná ở lại làm việc cho bệnh viện Mỹ Tho.

Dĩ nhiên từ khi Thu Vân có nhà ở Saigon, chàng là khách thường xuyên của nàng. Gần như mỗi tháng chàng có mặt ở nhà Thu Vân hai lần và lần nào cũng ở lại suốt ngày Chúa Nhật, đùa giỡn bông bé Vân Trường, ăn trưa chiều với Thu Vân.

Bây giờ họ là đôi bạn thân thiết, xưng gọi anh em, tuy vậy cả hai vẫn chưa phải là tình nhân. Dù Hoàng chưa mở miệng nói lời yêu đương, song Thu Vân cũng đo lường được tình chàng dành cho mình rất sâu đậm qua cử chỉ và sự chăm sóc từ hai năm qua.

Chính nhờ Hoàng, Thu Vân mới tìm được nhà và có được việc làm nơi luật sư Lang.

Trong nhà này từ cái bàn cái ghế, lọ hoa, chậu kiểng, tranh ảnh v.v... thứ chi cũng do Hoàng cho tặng hoặc giúp đỡ việc mua sắm. Những việc nặng nhọc mà Thu Vân hay Ngà làm không nổi đều do Hoàng cáng đáng làm hết.

Có thể nói chàng là người bạn tốt độc nhất trên đời, chăm sóc cho nàng không khác gì người chồng lo cho vợ. Và Thu Vân cũng biết rằng ân nghĩa này nàng không cách gì trả nổi, mà chỉ có tình mới đền đáp được.

Cho đến bây giờ Thu Vân vẫn chưa rõ lòng mình có yêu Hoàng không? Một điều nàng biết là mỗi lần chàng đến không khí trong nhà đột nhiên thay đổi. Người nào cũng nói cũng cười nhiều hơn, ngay cả Vân Trường là đứa bé mới hai tuổi cũng biết hân hoan đón mừng vị khách thân thuộc của gia đình.

Chiều hôm ấy sau giờ làm việc, Thu Vân vừa từ văn phòng luật sư Lang bước ra đường lộ bỗng thấy xe Hoàng đậu bên lề. Nàng có hơi ngạc nhiên vì thói thường Hoàng chỉ đi Saigon vào đầu tháng và giữa tháng để lo việc nhà thương, vào dịp đó chàng ghé nhà Thu Vân.

Tuần rồi chàng đã đến nên tuần này nàng không tưởng là chàng trở lại Saigon. Thấy xe mà không thấy chủ nhân, Thu Vân nghĩ, có lẽ Hoàng có việc riêng cần gặp anh họ chớ không phải đến gặp mình, nên thản nhiên đi đến bến Bus. Bất thần sau lưng nàng có tiếng réo gọi:

- Thu Vân! Thu Vân!

Nàng quay đầu nhìn lại, thấy Hoàng lái xe vút tới. Nàng chưa kịp nói gì, giọng cười và tiếng nói của chàng đã vang lên:

- Tôi đến đón em, sao lại bỏ đi?

- Em ngỡ anh đến gặp luật sư Lang.

- Thì tôi đến đây đón em, chẳng lẽ không tới chào hỏi anh ấy một tiếng sao? Vừa vô tới văn phòng anh chưa nói được lời nào, tôi thấy em ra đường nên vội vàng từ giã anh ấy rượt theo em. May mà em chưa lên Bus, nếu không tôi phải mất công chạy về nhà đón em trở ra phố.

Chàng xuống xe và mở cửa để Thu Vân lên xe. Nhưng nàng không vào xe, thắc mắc hỏi:

- Anh muốn em ra phố để làm gì?

- Tôi muốn mua quà tặng em, nên đưa em ra tiệm chọn lựa cho hợp ý.

- Trời ơi, sao anh cứ tặng quà cho em? Lần nào đến nhà em anh cũng mang quà, em không nhận nữa đâu!

Nàng vừa nói vừa ngồi vào xe, Hoàng đóng cửa và sau khi vào ngồi bên cạnh nàng mới nhỏ nhẹ nói:

- Bữa nay tôi từ Mỹ Tho lên Sagon chỉ có mục đích duy nhất là mua quà tặng em.

Thu Vân kêu lên:

- Hả? Anh bỏ phòng mạch bỏ nhà thương lên đây chỉ để mua quà cho em, anh có điên không?

Thấy nàng nhăn mặt tỏ vẻ không bằng lòng, Hoàng cười:

- Một năm nhờ có ngày sinh nhật của em tôi mới được dịp lấy ngày nghỉ.

Câu nói của Hoàng khiến Thu Vân giật mình. Hoá ra hôm nay là ngày sinh nhật của nàng mà nàng cũng không nhớ! Cả ngày nàng làm việc ở văn phòng luật sư, lúc về nhà bận bịu với con, không giờ phút nào rỗi rãi nghĩ đến mình, nên năm nào sinh nhật của Thu Vân cũng chính Hoàng nhớ dùm. Thật là buồn cười!

Hoàng thấy vẻ ngượng nghịu trên gương mặt nàng lúc đó, nên nói chọc:

- Chắc là em cố ý quên ngày sinh nhật của em để khỏi phải mời đãi tôi chớ gì?

Thu Vân hỏ thẹn:

- Em bận quá, không nhớ ngày tháng gì cả! Thành ra năm nào cũng chẳng nhớ làm tiệc mời anh, rốt cuộc vẫn được quà. Tốt hơn em không nhận quà của anh nữa.

Hoàng nhăn ga cho xe chạy vút tới, vừa nói:

- Nếu em không thích quà, tôi mời em đi ăn cơm Tây tối nay nhé?

Thu Vân lắc đầu từ chối. Hoàng nài nỉ:

- Tôi từ xa lặn lội tới đây chỉ muốn mời em bữa ăn ngày sinh nhật, chẳng lẽ em từ chối hay sao?

- Không! Sinh nhật của em, hãy để em mời anh.

- Em mời tôi ăn quanh năm rồi. Hãy để tôi mời em một lần, em từ chối là mịch lòng tôi đó nhé.

Không nghe nàng phản đối, chàng biết nàng đã thuận tình nên mừng rỡ nói:

- Tôi đưa em về nhà thay đổi y phục, thăm con, sau đó chúng ta sẽ đi.

Suốt khoảng đường từ đó về nhà Hoàng thuật chuyện ở Mỹ Tho cho Thu Vân nghe. Mỗi lần lên Saigon gặp Thu Vân Hoàng luôn kể những sự việc xảy ra ở tỉnh nhà, nhất là tin tức của cha mẹ nàng và Vân Long. Hoàng kể lại rành rẽ, vì trước khi đi Saigon chàng đều ghé thăm Vân Long.

Thời bấy giờ đường điện thoại từ Saigon đi các tỉnh chỉ có ở các cơ sở hoặc cơ quan của chính phủ, chớ tư gia chưa có. Cho nên nhờ Hoàng tới lui hai gia đình, Thu Vân mới được tin tức của cha mẹ và Vân Long thường xuyên.

Hoàng nói:

- Thằng con trai lớn của em nay đã đến trường mẫu giáo rồi.

- Nó sắp bốn tuổi, mẹ em gửi nó đến mẫu giáo là phải.

- Mẹ em cưng nó lắm, đi đâu cũng dắt nó theo. Anh chỉ sợ sau này thằng nhỏ thích bà ngoại hơn mẹ.

Thu Vân cười nhẹ:

- Nó quậy luyên bà ngoại hơn mẹ là lẽ đương nhiên. Trẻ con hễ gần gũi người nào sẽ yêu thích người đó. Ví như Vân Trường thích Ngà bông ảm hơn em, vì em vắng mặt cả ngày, đến chiều tối về nhà thì thằng bé đã tới giờ ngủ.

Nàng bỗng thở dài sau câu nói. Xe đã đến nơi. Hoàng đậu bên lề đường, song không vội mở cửa. Chàng nhìn thẳng vào mắt Thu Vân, nói:

- Thượng đế ban cho người đàn bà cái ân huệ làm mẹ là để thì giờ chăm sóc thương yêu con. Tôi muốn em nghỉ đi làm và rước Vân Long về sống chung.

- Em không đi làm thì lấy đâu ra tiền để nuôi con? Chẳng lẽ em sống nhờ sự giúp đỡ của cha mẹ em mãi sao? Ngày nào họ không còn nữa thì em ra sao?

- Tôi...

Bỗng dưng Hoàng cười dòn:

- Chúng ta sẽ bàn tiếp câu chuyện này tối nay. Bây giờ em mời tôi vào nhà chứ?

Thu Vân cười thật tươi:

- Anh cũng như người nhà, nhà này cũng là nhà của anh, đâu cần em mời anh mới vào?

Hoàng mở cửa cho Thu Vân xuống xe, hỏi nửa đùa nửa thật:

- Em xem tôi như người nhà? Có thật không? Hay là lúc nào tôi cũng vẫn là khách của em?

Thu Vân trốn ánh mắt của Hoàng, đôi chân bước nhanh. Hoàng nới gót nạng, chờ nghe câu trả lời, nhưng cả hai đã vào sân. Ngà dắt Vân Trường chạy ra đón.

Vân Trường nhào vào lòng mẹ, song đôi mắt láu lia nhìn Hoàng. Nó đã biết nói khá nhiều nên vừa khi Thu Vân buông ra liền chạy tới níu Hoàng gọi:

- Bác! Bác đi! Đi xe! xe!

Mỗi lần chàng đến nhà đều cho Vân Trường và Ngà lên xe chạy một vòng. Thằng nhỏ đã quen lệ, thấy chàng là đòi lên xe đi.

Hoàng bế Vân Trường lên, hôn túi bụi lên mặt nó, vừa bảo Thu Vân:

- Em trang điểm thay đổi xiêm y, tôi đưa thằng nhỏ đi chơi một vòng rồi trở lại đón em.

- Cũng tại anh chịu nó quá, bây giờ hễ thấy mặt anh là đòi lên xe đi chơi. Ngày sau nó cứng đầu khó dạy là lỗi ở anh đó.

Hoàng ôm Vân Trường ra đường, nói vọng lại:

- Người ta nói «con hư tại mẹ», chớ đâu phải tại chú bác?

Sau câu nói chàng cười vang và biến mất sau tiếng rồ máy xe. Lúc sau chàng trở lại Thu Vân đã ngồi chờ chàng trong phòng khách. Nàng mặc chiếc áo dài bằng tơ trắng có thêu vài cánh hoa hồng, tóc bới cao để lộ vành tai xinh nhỏ với đôi bông hạt trai. Cổ nàng cũng đeo một sấu chuỗi hạt trai. Nàng trang điểm rất nhẹ : đôi má, đôi môi, phơn phớt hồng. Chính nhờ lối trang sức thanh nhã đã tạo cho gương mặt đẹp quý phái của nàng thêm phần tinh khiết thoát tục.

Và chiều nay sự hiện diện của nàng trong gian phòng mờ ảo càng gây cho Hoàng có cảm giác như đang bước vào cõi tiên. Và nàng tiên trước mắt không hiểu đang mơ mộng gì? Mắt nàng dăm chiêu nhìn lên vách...

Hoàng đứng im ru nơi ngưỡng cửa, tay bé Vân Trường đã ngủ, không dám buông hơi thở mạnh sợ làm tan giấc mộng của nàng.

Bất thần tim chàng vụt đau nhói khi trông thấy nơi vách mà Thu Vân đang chăm chăm nhìn có treo bức ảnh của Thy rọi lớn.

À, thì ra nàng vẫn mãi nghĩ đến chồng, không hay biết sự hiện diện của chàng!

Ôi, mỗi người chạy theo một ảo ảnh!

Thu Vân mãi mãi yêu Thy và chàng mãi mãi vẫn không ngừng yêu Thu Vân. Ái tình quả là cái vòng lẩn quẩn oan trái!

Bỗng dưng Hoàng nghe từ dạ dày cuộn cuộn dâng lên một chất nước đắng đắng, làm chàng khó chịu choáng váng.

Vân Trường vụt tỉnh giấc kêu lên:

- Maman! Maman!

Thu Vân giật mình quay mặt ra cửa, trên môi điểm nụ cười rạng rỡ đón Hoàng và con trai.

Nụ cười ấy có chứa mật ngọt, khiến bao chất đắng trong miệng chàng như tiêu tan!

Chàng sung sướng ôm Vân Trường bước nhanh vào nhà. Thu Vân rời ghế chạy tới đưa hai tay đón con.

- Maman!

- Cung của mẹ!

Thằng bé vụt một tay quàng cổ mẹ, một tay bá vào cổ Hoàng. Ba gương mặt kề nhau, cùng vang tiếng cười rộn rã.

Hạnh phúc này Hoàng mừng tượng là của riêng chàng mà không một người đàn ông nào khác, ngay cả Thy, cũng không được hưởng.

**

Khách sạn Majestic nằm ngay tại thương cảng Saigon, hướng nhìn ra giòng sông, là một toà nhà có nhiều tầng. Tầng thứ nhất làm nhà hàng, có khoảng sân lộ thiên; lối kiến trúc tân kỳ, lối trang hoàng vừa mỹ lệ, vừa thơ mộng.

Khách sạn này có thể xem là khách sạn sang trọng nhất ở Thủ Đô Saigon lúc bấy giờ và hầu như là chỉ chứa khách Âu Mỹ, người Việt không mấy ai lui tới.

Hoàng vì sống nhiều năm ở ngoại quốc, không e ngại sự sống chung đụng với người nước ngoài, nên mỗi lần về Saigon chàng đều tới ngụ ở khách sạn này.

Nhà hàng do người đầu bếp người Pháp nổi tiếng nấu nhiều món ăn thật ngon, nên rất đắt khách.

Khi Hoàng đưa Thu Vân tới nơi thực khách đã chiếm hết chỗ, may mà chàng đã đặt trước nên còn một bàn trống gần nơi lan can. Một chỗ thật tốt có cái nhìn ra bờ sông.

Nếu là nhà hàng Tàu, thường thì đèn sáng choang, tiếng nói tiếng cười của thực khách cùng với tiếng khua động chén bát vang vang... tạo bầu không khí ồn ào náo nhiệt, thì nơi đây hoàn toàn trái ngược; thực khách ăn uống rất kín đáo, trò chuyện nho nhỏ, mỗi bàn gần như một góc riêng biệt, lại thêm ánh sáng lập loè của những ngọn bạch lạp càng làm khung cảnh mờ ảo thơ mộng.

Người Âu Mỹ bản tánh chộn rộn cởi mở, song giờ ăn họ giữ gìn ý tứ một cách quý phái, ăn uống thật khẽ, cười nói thật nhỏ, chỉ giữa họ mới nghe.

Người Á thì trái lại, tánh tình nhút nhát nghiêm chỉnh, sống với nội tâm hơn là vui nhộn bề ngoài, nhưng khi họ tụ họp trong bữa ăn với nhau, họ ồn ào như giữa chợ.

Quả là hai thái cực!

Và đêm nay Hoàng muốn hưởng những giây phút êm đềm thi vị bên cạnh Thu Vân nên chàng chọn nhà hàng Tây.

Hoàng gọi rượu cho bữa ăn, song Thu Vân từ chối không muốn uống. Hoàng cười bảo:

- Ăn thức ăn Tây phải uống rượu, vì rượu kích thích vị giác giúp ta ngon miệng.

- Người mình bữa ăn đâu cần uống rượu? Anh bị ảnh hưởng Âu Mỹ quá nặng rồi!

Giọng nói của Thu Vân có phần châm biếm, ngay cả nụ cười trên môi nàng. Hoàng nghiêm chỉnh giải thích:

- Chẳng phải tôi bị Âu Mỹ hoá đâu! Sự thật thức ăn Á, hay Việt Nam nói riêng, đều bỏ nhiều gia vị, nhất là các vị cay như ớt tiêu gừng v.v... làm kích thích vị giác ở lưỡi, giúp ta ngon miệng. Thức ăn Tây gia vị rất ít, mà nhiều chất béo như bơ, crème... Nếu không có cái nóng của rượu thì ăn mau ngán lắm.

- Như vậy là anh buộc em phải uống rượu à?

- Không đâu! Tôi không bao giờ nài ép em chuyện gì. Có điều, nếu em không muốn uống thì tôi cũng không gọi rượu cho mình, vì uống một mình buồn lắm.

Thu Vân cười nhỏ:

- Thôi thì em sẽ cùng uống với anh cho vui, nhưng một tí thôi nhé?

- Cám ơn em!

Chàng mừng rỡ bảo người bồi đem cho chàng loại rượu ngon và nhẹ, cùng với món ăn chàng thích nhất hồi còn sống ở Paris là món «chateaubriand» cho cả chàng và Thu Vân. Chỉ vì Thu Vân viện cớ không rành về thức ăn Tây.

Trong buổi ăn Hoàng nói chuyện rất ít, trái với bản tánh của chàng vui vẻ cười nói luôn miệng.

Có lẽ chàng giữ gìn ý tứ ở một nơi có nhiều khách ngoại quốc, mà cũng có lẽ vì đêm nay giữa khung cảnh này, vẻ mỹ lệ và đài cát của Thu Vân càng nổi bật hơn thêm, khiến chàng ngất ngây chiêm ngưỡng quên cả trò chuyện?

Mãi đến khi người bồi mang món tráng miệng và ly cà phê, chàng mới lên tiếng:

- Từ khi em sống ở Saigon, Mỹ Tho biến thành vùng sa mạc Sibérie.

- Anh muốn nói gì, em không hiểu?

- Mỹ Tho ngày nay phố phường vắng teo không người, y như thành phố chết!

Thu Vân nhíu đôi mày đẹp nhìn Hoàng, tỏ ý càng không hiểu câu giải thích của chàng. Hoàng nhìn xoáy vào mắt nàng nói:

- Thiếu một người, dù giữa vạn người tôi vẫn thấy trống trải đơn chiếc. Bởi thế mà tôi có cảm tưởng như sống giữa vùng sa mạc lạnh lẽo, cô đơn, buồn.

Thu Vân chùng như đã hiểu câu nói của chàng, cúi mặt lặng thinh, chẳng biết nghĩ ngợi gì?

Hoàng dàu dàu:

- Tôi không thể nào tiếp tục sống đời buồn tẻ ở đó lâu hơn nữa. Chắc chắn tôi sẽ bỏ Mỹ Tho ra đi.

- Anh muốn đi đâu?

- Chưa biết! Còn tùy ở em.

- Tùy ở em? Sao lại tùy ở em?

Nàng trở mặt ngạc nhiên hỏi Hoàng. Chàng nhìn nàng bằng ánh mắt thật tình tứ, chậm rãi nói:

- Phải! Tùy quyết định của em, về chúng ta.

Cả hai vụt im lặng nhìn nhau.

Lần đầu tiên Thu Vân xúc động mãnh liệt trước người đàn ông đối diện. Tuy Hoàng không có cái đẹp hào hùng của Thy, song gương mặt trí thức già dặn, có phần khã ái, có phần quyến rũ hơn. Và cái nhìn thiết tha đăm đũa của chàng đêm nay bỗng làm cho Thu Vân sợ hãi, tim đập bắn loạn, y như người con gái mới lớn trò chuyện với trai lần đầu.

Cho đến một lúc lâu Thu Vân mới lấy được bình tĩnh và bắt đầu từ phút đó cả hai biến thành hai người câm, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ...

Hoàng sắp đặt trong đầu những lời sẽ nói với Thu Vân đêm nay, những lời quan trọng trong đời chàng, quyết định tương lai của chàng.

Thu Vân mắt đăm đăm nhìn phía trước, nhưng có lẽ chẳng trông thấy gì? Lòng nàng vô cùng bối rối trước những ân tình chàng dành cho mình.

Buổi ăn tàn sau món tráng miệng và ly cà phê. Hoàng mời Thu Vân đi dạo một vòng bên tàu trước khi về nhà. Thu Vân không từ chối.

Cả hai thả bộ từ nhà hàng đến bến Thủ Thiêm, rồi đi lần đến bến hải quân Bạch Đằng.

Trời về đêm khách nhàn du thừa vắng. Trăng sao trên trời bắt đầu tỏ hơn ngọn đèn đường. Dọc theo bờ sông gió lồng lộng thổi, mang cả hơi sương lành lạnh, khiến Thu Vân rùng mình. Chàng ôm vai nàng hỏi khẽ:

- Em lạnh lắm sao? Hay là tôi đưa em về?

- Không!

Nàng đáp thật ngắn và thật khẽ. Cả hai tiếp tục đi... cuộc đàm thoại rất ít. Họ dừng bước nơi công viên Hải quân.

Giờ này công viên chỉ còn đôi ba cặp nhân tình ngòi thủ thỉ những lời tình tịn dưới ánh trăng.

Hoàng chọn chiếc băng dài cạnh bờ sông, trước mặt có gốc liễu, lá rơi là đà xuống mặt nước.

Cả hai ngồi lặng yên bên nhau, ngắm giòng sông êm ả trước mắt không khác gì tấm gương khổng lồ soi rõ bầu trời với trăng sao vàng vặc...

Chưa bao giờ Hoàng hưởng được hạnh phúc êm đềm như đêm nay. Bên cạnh người đàn bà này tâm tư chàng nhẹ nhàng thơ thới, bao nhiêu phiền toái mệt nhọc của đời như tan biến.

Trên thế gian này không có người đàn ông nào có người vợ đẹp và hiền dịu như nàng mà nữ nhân tâm bỏ nhà ra đi. Thật tình Hoàng không hiểu nổi Thy!

Hai năm qua tới lui thân thiết với Thu Vân, Hoàng tế nhị không hỏi, cũng không nhắc đến sự ra đi của Thy, song chàng quyết chắc Thy theo Cộng Sản.

Miền Nam lúc bấy giờ bị Cộng Sản len lõi chui rúc vào các cơ quan chính quyền và dân chúng để phá rối, không khác gì xã hội mắc phải chứng bệnh ung thư, mỗi ngày một trầm trọng, làm hư thối cơ thể quốc gia.

Chứng bệnh ung thư vốn là chứng bệnh bất trị. Hoàng nghĩ, quốc gia mình bị nạn ung thư Cộng Sản thì sợ không còn cách cứu chữa, dù người Mỹ có đủ khí giới tối tân. Nhưng thuốc hay mà không chữa trị từ đầu, hoặc không biết cách chữa trị, thì cũng không thể ngăn chặn được sự bành trướng của hàng hàng rễ ung thúi...

Một Thy, nghe lời dụ dỗ đường mật của Hồ Chí Minh bỏ người vợ trẻ mới cưới ra đi, và còn hàng vạn người như Thy cùng chạy theo lý tưởng «Thiên đường Cộng Sản».

Nghĩ đến Cộng Sản, Hoàng bỗng lo sợ đến đại họa sẽ xảy trên quê hương. Nếu họ thắng, hai mươi triệu dân miền Nam sẽ bị đọa đày khốn khổ và nơi này sẽ biến thành địa ngục, chớ không là thiên đường như Thy mơ ước.

- Anh đang mơ mộng gì thế?

Câu hỏi của Thu Vân ngắt dòng tư tưởng của Hoàng. Chàng không giấu giếm, đáp:

- Tôi đang nghĩ đến hiểm họa Cộng Sản trong tương lai.

Câu nói của Hoàng khiến Thu Vân biến sắc. Cũng may họ không ngồi đối mặt với nhau và cũng may trời về đêm trăng sao không soi rõ gương mặt đẹp của nàng đã mất sắc hồng!

Hoàng vụt đổi đề tài:

- Cũng có thể lần này gặp em là lần cuối. Trọn đời chúng mình không còn dịp ngồi bên nhau nữa.

- Vì sao chứ?

Nàng hỏi bằng giọng ngạc nhiên, xen lẫn kinh hãi. Nhưng Hoàng đáp bằng giọng bình tĩnh:

- Vì tôi sẽ đi... đi thật xa.

- Tại sao anh phải đi? Anh đi đâu?

Nàng chiếu đôi mắt đẹp tuyệt vời nhìn chàng với nỗi buồn luyến tiếc. Hoàng muốn hôn đôi mắt đó, nhưng không dám, nói giọng dàu dàu:

- Tôi không thể tiếp tục sống đời buồn tẻ ở Mỹ Tho nên tôi muốn đi. Còn đi nơi nào thì tôi chưa quyết định, vì còn tùy ở em. Phải! Thu Vân, chỉ có em mới có thể giữ chân tôi ở lại xứ này.

Câu nói của Hoàng làm Thu Vân bối rối, cúi mặt. Hoàng vụt choàng tay ôm vai nàng, một tay nâng mặt nàng lên, nhìn vào mắt nàng, nói giọng thật nhẹ và thật êm:

- Thu Vân! Anh yêu em! Lời này anh không cần nói ra chắc em cũng dư biết từ lâu. Anh muốn biết: em có yêu anh không? Và em bằng lòng làm vợ anh không?

Thu Vân không đáp, mắt long lanh ngấn lệ. Hoàng lấy khăn thấm nước mắt cho nàng, nhỏ nhẹ hỏi :

- Vì sao em khóc?

- Em sợ anh ra đi. Anh đi chắc em sẽ buồn lắm.

Chàng cười âu yếm:

- Anh sẽ ở bên em suốt đời, miễn em cho anh biết rõ rằng: Em cần anh, em yêu anh, em bằng lòng làm vợ anh. Một câu nói đó thôi anh sẽ về Saigon chung sống với em. Anh sẽ tìm mua căn nhà khác rộng rãi hơn để em đem Vân Long về sống chung. Em sẽ nghỉ làm việc và ở nhà chăm sóc hai con. Hai con của em cũng là con của anh...

Chàng hứa hẹn... chàng sắp sẵn cuộc sống tương lai...

Nhưng Thu Vân vẫn rơi rơi nước mắt. Hoàng ngạc nhiên hỏi:

- Em không bằng lòng những dự tính tương lai anh đề ra sao? Hay là em muốn thế nào, hãy nói ra, anh nhất định sẽ làm tất cả theo ý em.

- Em muốn chúng mình giữ mãi tình bạn như hiện hữu.

Câu nói của Thu Vân khiến Hoàng có cảm tưởng như bị nàng tạt vào mặt một ly nước lạnh. Chàng sững sờ, buông nàng ra, ngồi đờ một lúc mới lên tiếng:

- Không! Chúng ta không thể kéo dài tình bạn. Tôi không thể tiếp tục chịu đựng cuộc đời của một người đàn ông không vợ để mãi mãi si tình em. Không! Tôi đã dứt khoát: hoặc chúng mình sẽ nên duyên chồng vợ, hoặc tôi bỏ xứ ra đi thật xa để không còn thấy còn nghĩ đến em nữa.

- Nhưng em còn chồng, còn con, làm sao em có thể kết hôn với anh?

- Có thật em còn chồng không? Hay là hắn đã bỏ em đi theo Hồ Chí Minh từ ba năm qua? Em có thể tiếp tục yêu một tên Cộng Sản à?

Giọng nói của chàng vừa lạnh, vừa gay gắt, khiến Thu Vân tủi thân, bật khóc thành tiếng.

Hoàng hồi hận nắm tay nàng nài nỉ:

- Anh xin lỗi, anh không cố ý làm em buồn. Tha lỗi cho anh!

Thu Vân ngược mắt lệ nhìn chàng, nói:

- Anh nào có lỗi gì với em? Em khóc là tội thân em có chồng bỏ nhà đi theo Cộng Sản như anh đã biết.

Nói xong lời này nàng không khóc nữa, lấy khăn thấm nước mắt. Gương mặt đẹp thùy mị của nàng vụt rần trở lại, y như sẵn sàng chấp nhận mọi thử thách của đời.

Hoàng lặng thinh theo dõi sắc thái biến đổi trên gương mặt của nàng, không dám nói lời gì thêm. Hay đúng ra chàng không còn lời để nói nữa.

Thu Vân chợt hỏi:

- Thì ra anh đã biết Thy theo Cộng Sản từ lúc đầu?

Hoàng gật đầu thay cho câu trả lời.

- Và anh cũng biết rằng Vân Trường chính là con của Thy?

Hoàng gật đầu lần thứ hai. Thu Vân nhìn Hoàng bằng ánh mắt nghi ngờ như không tin chàng nói thật. Hoàng biết nàng không tin lời mình, chàng cười nhẹ đứng lên đi tới gốc liễu, tựa lưng vào thân cây, hướng mặt về phía nàng, chầm rãi nói:

- Không có gì khiến em ngạc nhiên cả! Anh đã từng đi du học, tất nhiên anh biết rõ thủ tục xuất ngoại du học ở nước mình khó khăn. Người sinh viên muốn ra nước ngoài học phải

được Bộ Giáo Dục chấp thuận và luật lệ giấy tờ phải mất thời gian cả năm, chớ đâu phải hễ ai có tiền là muốn rời xứ đi đâu tùy ý như dân nước khác? Cho nên sự vắng mặt đột ngột của Thy ở Mỹ Tho mà gia đình em phao tin là Thy đi du học, chỉ những người chưa từng đi ngoại quốc mới tin, chứ như anh làm sao tin được?

- Như thế là anh đã đoán biết Thy theo Cộng Sản từ lúc đầu, nhưng sao lại nghĩ Vân Trường là con của Thy? Một khi Thy đã bỏ vợ đi mất thì anh phải nghĩ rằng em đã phiêu lưu với người đàn ông khác chứ?

Câu nói của Thu vân khiến Hoàng ngược mặt lên trời cười một tràng dài. Thu Vân không hiểu cái cười của chàng, nghĩ chàng muốn chế riễu mình, nàng hồ thẹn đứng phất dậy, chạy tới trước mặt Hoàng run giọng nói:

- Em biết anh muốn chế nhạo em! Em biết anh nghĩ em đã phiêu lưu với đàn ông khác mới có Vân Trường. Sự thật là như vậy! Em là người đàn bà vô đức hạnh như tất cả dân chúng tỉnh Mỹ Tho đã biết. Em đã hiến thân cho một tên rừng rú... Hấn đã... Hấn... hấn...

Nàng không quen nói dối, lại trong lúc tức giận vì hồ thẹn, miệng lắp bắp nói không ra câu. Nhắc đến đêm bị chồng cưỡng hiếp trong lòng nàng vừa tức giận vừa tủi thân, nước mắt ứa, đôi chân lệch lạc tiến tới phía trước...

Hoàng thấy nàng sắp rơi xuống nước, hốt hoảng nhào tới chụp. Trong lúc khẩn trương, chàng dùng quá nhiều sức, cánh tay níu được Thu Vân kéo vào bờ, cả hai cùng té. Nàng nằm gọn trong lòng chàng đúng vào lúc tiếng khóc bật ra.

Hoàng ôm nàng đứng lên, vỗ về:

- Anh xin lỗi! Tại em hỏi anh một câu quá ngớ ngẩn khiến anh phải cười. Một người đàn bà như em mà muốn anh nghi ngờ điều đức hạnh sao được? Đừng nói chi đến việc hai năm qua tới lui với em, hiểu rõ tính nết đoan chính của em, nội nhìn mặt em cũng biết được em không thuộc loại đàn bà thích phiêu lưu tình ái, thì Vân Trường hay em có một chục đứa con nữa, anh cũng biết là con của chồng em. Và lại chính vì em có thai lần thứ hai nên anh mới quyết chắc Thy theo Cộng Sản. Bởi chỉ có người theo Cộng Sản mới sống lén lút và biệt tích một cách đột ngột.

Những lời giải thích của Hoàng không khác gì chàng vừa thoa chất thuốc sát mát dịu trên vết thương lòng của Thu Vân. Nàng cảm nghe an ủi rất nhiều. Ít ra trong xã hội này có một người thấy được sự trung thành của nàng đối với chồng.

Bấy lâu thấy Hoàng theo đuổi mình, Thu Vân hiểu lầm vì Hoàng cho rằng nàng thuộc loại đàn bà thích phiêu lưu tình ái trong lúc chồng vắng nhà nên mới tới lui thân thiết.

Không ngờ chàng đã đoán biết Thy theo Cộng Sản, chàng cũng biết nàng là loại đàn bà trung thành đoan chính, thế mà chàng vẫn theo đuổi, vẫn yêu nàng! Tại sao?

Nàng ngược mắt lên...

Hoàng vụt nới lỏng vòng tay, bấy giờ mặt đối mặt... Thu Vân vẫn còn bận tâm với những câu hỏi trong đầu, thỉnh thoảng môi chàng vụt đặt lên môi nàng.

Nụ hôn này Hoàng mơ ước từ hai năm qua. Nụ hôn này có thể là nụ hôn đầu của cuộc tình chàng, mà cũng có thể là nụ hôn cuối, nếu cuộc gặp gỡ đêm nay trở thành buổi giã từ.

Hoàng nhắm mắt lại để tận hưởng cái hạnh phúc ôm người yêu trong vòng tay, mà cũng để thưởng thức cái thú vị trọn vẹn của nụ hôn tình.

Thu Vân không chống đối nụ hôn của Hoàng. Nhưng hình như nàng không dám thụ hưởng? Đạo lý Khổng Mạnh buộc nàng phải tuyệt đối trung thành với chồng, đã cấm con tim nàng bồi hồi cảm xúc trước người đàn ông này. Nàng phải biến thành gỗ đá không tim để giữ tiết hạnh của người đàn bà theo khuôn phép luân lý đặt ra.

Hoàng cảm giác được cái lạnh trong tâm hồn của Thu Vân trên môi nàng, nên không giữ nụ hôn lâu. Chàng buông nàng ra, nói giọng ngượng ngùng:

- Xin lỗi!

Tâm trạng của Thu Vân thật lạ lùng! Khi này nể tình Hoàng, nàng không chống đối, để mặc Hoàng ôm trong lòng, hôn lên môi, song thâm tâm có phần bất mãn. Bây giờ thấy chàng không nhìn mình nữa, lại có vẻ lãnh đạm xa cách, nàng tủi thân nước mắt đổ dài.

Hoàng dìu nàng trở lại ngồi nơi băng. Chàng cũng ngồi bên cạnh, nhưng cách nhau một khoảng. Khoảng ấy tuy gang tấc, nhưng Thu Vân có cảm tưởng như xa vợ muôn trùng.

Định mệnh đã như thế, đã xui cho nàng chọn Thy là chồng, nàng đành phải cam chịu số phận hẩm hiu của người

đàn bà goá. Giữa nàng với Hoàng, hay bất cứ với người đàn ông nào khác, phải luôn luôn giữ một khoảng cách. Và nàng cũng biết rằng khoảng cách này mỗi ngày một nới ra xa, xô đẩy nàng về cõi chết cô đơn.

Nàng ngẩng mặt còn hoen lệ nhìn Hoàng nói giọng thảm thiết:

- Phải khi xưa em yêu anh thì em không gặp cảnh khốn khổ như vậy. Bây giờ duyên mình đã lỡ, em đành phải chấp nhận số phận của em.

Hoàng nhỏ giọng khẩn cầu:

- Em còn quá trẻ, cuộc đời còn dài. Em nên nghĩ đến tương lai em và hai con. Em đừng vì hai chữ tiết hạnh mà giết chết đời mình và các con.

Thu Vân tuyệt vọng:

- Nhưng em làm sao có thể làm lại cuộc đời? Làm sao em có thể kết hôn với anh? Hôn thú giữa em với Thy còn rành rành đó, trên pháp lý em vẫn còn chồng. Thy âm thầm ra đi, em phải khai Thy đi du học. Vì chắc anh cũng biết rõ, nếu chính phủ biết được em có chồng theo cộng sản, thì em làm sao sống yên? Đó cũng là lý do gia đình em không khai báo sự thật việc Thy bỏ vợ ra đi. Hơn nữa em theo Thiên Chúa giáo, cuộc hôn nhân giữa em và Thy có giáo hội và giáo đường chứng giám và em cũng có con với Thy. Giờ đây nếu em muốn ly dị với Thy cũng không thể dễ dàng. Em sẽ viện lý do gì để đưa Thy ra tòa? Anh đừng quên là em không thể nói thật trước tòa án hiện Thy làm gì và ở đâu?

Những lời phân trần hữu lý của Thu Vân khiến Hoàng ngồi lặng với niềm tê tái.

Thật vậy! Hoàn cảnh của Thu Vân không thể chính thức ly dị với chồng, tất nhiên không thể chính thức kết hôn với chàng. Như thế nếu cả hai yêu nhau thì chỉ có thể sống lén lút như cặp nhân tình.

Quả là điều đáng buồn! Nhưng nếu chàng không chấp nhận cuộc tình như vậy thì chỉ còn cách dứt khoát xa nhau, rồi chàng sẽ đi thật xa để tìm quên. Chắc là chàng sẽ buồn lắm. Nhưng tội nghiệp cho người đàn bà đáng thương này. Nếu chàng bỏ đi, còn ai lo lắng giúp đỡ nàng?

Tình yêu vốn có sức mạnh vô hình, không có biên giới nào ngăn cản được tình yêu, mà cũng không thành trì nào giam hãm được tình yêu.

Đạo lý và luật pháp không thể đình chỉ con tim chàng rung động trước một Thu Vân, thì tại sao chàng đầu hàng trước luật pháp và đạo lý?

Không! Chàng không cần phải tuân theo luật pháp hay đạo lý của người đời. Chàng chỉ cần nàng yêu mình. Chàng trân trọng nói:

- Anh chỉ cần em xác nhận là em yêu anh, chúng ta có thể làm chồng vợ mà không cần sự chứng nhận của pháp lý và giáo hội. Ở các nước Âu Mỹ, trai gái sống chung như vợ chồng, họ không cần ký kết hôn thú, cũng không cần giáo đường hay cơ quan hành chính chứng giám.

- Nhưng chúng ta hiện sống trên đất nước chúng ta, đạo lý Khổng Mạnh còn ảnh hưởng nặng nề trong xã hội mình, sẽ không cho phép chúng ta yêu nhau, nếu không có pháp lý thừa nhận. Bởi vì pháp lý đã dựa vào luân lý của gia đình, xã hội và đạo giáo.

Hoàng cười nhẹ:

- Hừ! Luân lý! Đạo giáo! Hai thứ đó là trò lừa phỉnh của xã hội và gia đình bày ra để trói buộc hai kẻ yêu nhau phải lệ thuộc vào họ. Anh không là người đàn ông ngu ngốc để người đời trói buộc mình. Thu Vân, anh mong em nhận thức điều này: «Chính luân lý và đạo giáo đã hãm hại đời em, đã khiến cho dân chúng tỉnh Mỹ Tho hành hung sỉ nhục em và sẽ để em chết dần mòn trong cuộc đời người goá phụ.

- Phải! Em biết chứ!

- Nếu em đã biết, sao em cứ khư khư giữ điều đức hạnh? Huông chi cái đức hạnh Khổng Mạnh đặt ra từ mấy ngàn năm xưa, ngày nay đâu còn giá trị nữa? Vào thời đại ấy đầu óc con người còn chưa phát triển; tất cả mọi lãnh vực khoa học, chính trị, xã hội, văn hoá... đều gò bó theo khuôn phép gia đình. Cho nên đạo lý thời ấy phải khắt khe. Ngày nay theo đà tiến hoá của nhân loại, với sự phát triển vượt bậc của khoa học, cuộc sống con người đã đổi thay. Luân lý và đạo giáo cũng phải theo trào tiến hoá mà thay đổi chứ?

Thu Vân cúi mặt nghĩ ngợi... Một lúc nhìn thẳng vào mắt Hoàng, hỏi:

- Anh muốn chúng mình sống chung như tình nhân? Cha mẹ anh có chấp nhận không?

Hoàng trả lời không chút đắn đo:

- Anh đã nói với em rồi. Anh sống cho em, cho anh, chứ không cho người khác. Cha mẹ anh có cuộc đời của họ.

- Nếu Thy trở về, anh sẽ giải quyết ra sao?

Hoàng cười đau khổ:

- Đến giây phút này em còn hy vọng chồng em trở về! Em có biết, một người đã lỡ theo Cộng Sản suốt đời họ không thể ra khỏi vũng lầy đó không? Kẻ nào bỏ hàng ngũ Cộng Sản sẽ bị Đảng thủ tiêu, em biết chứ?

Thu Vân biến sắc sau câu nói của Hoàng. Hoàng hỏi tiếp:

- Giả sử Thy có thể trở về, em có thể yêu Thy như thuở ban đầu không?

Thu Vân đáp giọng yếu ớt:

- Em... em không biết!

Sự thật nàng cũng không rõ lòng mình có còn yêu Thy không? Một điều nàng biết chắc là nàng không dám yêu Hoàng, vì từ nhỏ đến lớn chịu ảnh hưởng gia đình ràng buộc bởi luân lý và đạo giáo, nàng không dám yêu người đàn ông thứ hai, ngoài chồng!

Lý trí đã cấm cản nàng, không cho nàng yêu Hoàng, nhưng tình là sự rung động của con tim. Con tim và lý trí ít khi

nào hợp nhất! Cho nên mặc dù không dám, nhưng tim nàng có yêu Hoàng không? Thu Vân chưa biết rõ!

Hoàng thấy trời đã khuya, chàng đứng lên định mời nàng ra về, nhưng không hiểu sao chàng bỗng ngồi trở lại. Chàng ngồi thật sát với nàng. Thu Vân nghe rõ hơi thở của chàng dồn dập theo tiếng nói:

- Thu Vân em! Cho anh biết rõ sự thật, em có yêu anh không? Nếu em yêu anh mà vì sợ luân lý và đạo giáo cấm cản thì anh sẽ đưa em đi thật xa. Nước ngoài không ai chống đối tình duyên của chúng mình. Chúng ta sẽ được tự do yêu nhau, kết hôn với nhau. Vậy em hãy nói đi! Anh chỉ cần biết rõ lòng em yêu anh, anh sẽ đạp bằng mọi chướng ngại trên đời để tình yêu của chúng ta được trọn vẹn.

Hoàng đã cho nàng rất nhiều lựa chọn.

Bây giờ phần nàng quyết định. Nàng phải quyết định! Một lời nói của nàng thôi có thể thay đổi được vận mệnh của nàng...

Thu Vân thần thờ nhìn giòng sông lặng lẽ trước mắt... Trời về khuya sương rơi lớp lớp...

Nàng không còn thấy gì nữa, ngoài lớp sương mù mịt giăng giăng che kín mặt nước. Tương lai của nàng thật mịt mờ không khác gì giòng sông kia...

Bỗng dưng nàng nghe cõi lòng trống lạnh và buồn tênh, đồng thời Thu Vân cũng nghĩ rằng mình chưa yêu Hoàng.

Bất thần hình ảnh hai con hiện ra... một Vân Long mũm mĩm dễ thương, một Vân Trường xinh đẹp khác biệt... làm cho con tim nàng đập rộn lên.

Và Thu Vân chợt biết thêm một điều là nàng vẫn còn yêu chồng!

Oan nghiệt của ái tình là mỗi người chạy theo một ảo ảnh. Nàng không còn gì để quyết định nữa ! Con đường định mệnh đã có sẵn rồi.

Thu Vân đưa mắt nhìn Hoàng bằng cái nhìn ân hận tiếc rã. Hoàng như nhận được sự tuyệt tình của nàng qua ánh mắt, chàng cúi đầu che giấu nỗi thống khổ và tuyệt vọng, ngời đờ một lúc đứng lên, nói:

- Khuya rồi, anh xin đưa em về.

Thu Vân cũng đứng lên bước đi một cách vội vã. Bước chân nặng chịch của Hoàng lê lét phía sau.

Suốt khoảng đường trở về khách sạn lấy xe và lên xe về nhà cả hai không mở miệng nói thêm lời nào. Mãi đến khi xe đậu bên lề trước ngõ nhà Thu Vân, Hoàng mới lên tiếng:

- Cám ơn em đã cho tôi đêm nay.

Chàng dứt câu, hồi hải bước xuống xe mở cửa cho nàng ra ngoài. Thu Vân vẫn còn trong trạng thái thần thờ, chưa biết nói lời gì với Hoàng. Hoàng đã lướt qua mặt nàng, tới mở cửa rào, nói giọng thật bình thản :

- Chúc em nhiều may mắn. Đêm nay ngủ ngon nhé?

Không chờ nàng nói lời từ giã, chàng quày quả ra xe, chạy vọt đi.

Đôi chân Thu Vân bước đều đều trên lối đi vào nhà như người bằng máy.

Khi này nàng nghĩ: “Nàng chưa yêu Hoàng”. Nhưng giờ đây chàng bỏ đi rồi, hồn nàng y như không còn nữa, y như chàng đã mang theo?

***